

מסכת גיטין

פרק ז'

א. מי שאחזו קידוקום, ואמר, כתבו גט לאשתי, לא אמר כלום. אמר, כתבו גט לאשתי, ואחزو קידוקום, וחזר ואמר, אל תכתבו, אין דבריו האחרוניים כלום. נשפטה, ואמרו לו בכתב גט לאשתי, והרכין בראשו, בזקין אותו שלשה פעמים, אם אמר על לאו לאו ועל הוא הוא, הרי אלו יכתבו ויתנו:

ב. אמרו לו, בכתב גט לאשתי, ואמר להם כתבו, אמרו לסתור וכותב, ולעדים וחתמו, אף על פי שכתבוהו וחתמווהו ונתנווהו לו וחזר ונתנו לה, הרי הגט בטיל, עד שיאמר לסתור כתוב ולעדים חתמוני:

ג. זה גטך אם מתי, זה גטך אם מתי מהלי זה, זה גטך לאחר מיתה, לא אמר כלום. מהיום אם מתי, מעכשו אם מתי, הרי זה גט. מהיום ולאחר מיתה, גט ואיינו גט. אם מת, חולצת ולא גט. מהיום ולאחר מיתה, גט ויאנו גט. אם מת, חולצת וחללה מתייבמת. זה גט מהיום אם מתי מהלי זה, עומד והלך בשוק וחללה

וימת, אומדין אותו, אם מחלוקת חלי הראשון מות, הרי זה גט. ואם לאו, איןנו גט:

ד. לא תתייחד עמו אלא בפני עדים, אפילו עבד, אפילו שפחה, חוץ משפחתה, מפני שלביה גס בה בשפחתה. מה היא באוטן הימים. רבי יהודה אומר, כאשר איש לכל דבריך. רבי יוסי אומר, מגרשת ואינה מגרשת:

ה. הרי זה גט על מנת שתתני לי מאתים זוז, הרי זו מגרשת, ותפנו. על מנת שתתני לי مكان ועד שלשים يوم, אם נתנה לו בתודה שלשים يوم, מגרשת, ואם לאו, אינה מגרשת. אמר רבנן שמעון בן גמליאל, מעשה בצדוק באחד שאמր לאשתו, הרי זה גט על מנת שתתני לי אצטלית, ואבאה אצטליתו, ואמרו חכמים, תען לו את דמיך:

ו. הרי זה גט על מנת שתתשבשי את אבא, על מנת שתתנייק את בני, כמה היא מניקתו, שתי שנים. רבי יהודה אומר, שמנה עשר חדש. מות הבן או שמת האב, הרי זה גט. הרי זה גט על מנת שתשבשי את אבא שתי שנים, על מנת שתתנייק את בני שתי שנים, מות הבן או שמת האב או שאמר האב אי אפשר שתשבשי, שלא בהקפה, אינו גט. רבנן שמעון בן גמליאל אומר, כזה גט. כלל אמר רבנן שמעון בן גמליאל, כל עכבה שאינה הימנה, הרי זה גט:

ג. **הַרֵּי** זֶה גְּטָה אִם לֹא בָּאתִי מִכֶּאן וְעַד שֶׁלְשִׁים יוֹם, וְהִיא הַוְּלָד
מִיהוּדָה לְגָלִיל, הָגַע לְאַנְטִיפְטֶרֶס וְחַזָּר, בִּטְלָת תְּנָאָו. **הַרֵּי** זֶה גְּטָה אִם
לֹא בָּאתִי מִכֶּאן עַד שֶׁלְשִׁים יוֹם, וְהִיא הַוְּלָד מְגָלִיל לִיהוּדָה, וְהָגַע
לְכֶפֶר עֲוֹתָנָאי וְחַזָּר, בִּטְלָת תְּנָאָו. **הַרֵּי** זֶה גְּטָה אִם לֹא בָּאתִי מִכֶּאן עַד
שֶׁלְשִׁים יוֹם, וְהִיא הַוְּלָד לְמִדְיָנִית הַיּוֹם וְהָגַע לְעַכּוֹ וְחַזָּר, בִּטְלָת תְּנָאָו.
הַרֵּי זֶה גְּטָה כֹּל זָמָן שֶׁאָעַבְרָ מִכֶּנֶג פְּנֵיה שֶׁלְשִׁים יוֹם, הִיא הַוְּלָד
וּבָא, הַוְּלָד וּבָא, הַוְּלָד וְלֹא נִתְּנַחַד עַמָּה, **הַרֵּי** זֶה גְּטָה:

ח. **הַרֵּי** זֶה גְּטָה אִם לֹא בָּאתִי מִכֶּאן וְעַד שֶׁנְּיִם עַשֶּׂר חֶדֶשׁ, וּמָת
בְּתוֹךְ שֶׁנְּיִם עַשֶּׂר חֶדֶשׁ, אֵינוֹ גַּט. **הַרֵּי** זֶה גְּטָה מַעֲכָשָׂיו אִם לֹא בָּאתִי
מִכֶּאן וְעַד שֶׁנְּיִם עַשֶּׂר חֶדֶשׁ, וּמָת בְּתוֹךְ שֶׁנְּיִם עַשֶּׂר חֶדֶשׁ, **הַרֵּי** זֶה
גְּט:

ט. אִם לֹא בָּאתִי מִכֶּאן עַד שֶׁנְּיִם עַשֶּׂר חֶדֶשׁ כְּתָבוּ וְתַנְוּ גַּט לְאַשְׁתִּי,
כְּתָבוּ גַּט בְּתוֹךְ שֶׁנְּיִם עַשֶּׂר חֶדֶשׁ וְנִתְּנַנְוּ לְאַחֲר שֶׁנְּיִם עַשֶּׂר חֶדֶשׁ,
אֵינוֹ גַּט. כְּתָבוּ כְּתָבוּ שֶׁנְּיִם עַשֶּׂר חֶדֶשׁ וְנִתְּנַנְוּ לְאַחֲר שֶׁנְּיִם עַשֶּׂר חֶדֶשׁ,
חֶדֶשׁ, כְּתָבוּ בְּתוֹךְ שֶׁנְּיִם עַשֶּׂר חֶדֶשׁ וְנִתְּנַנְוּ לְאַחֲר שֶׁנְּיִם עַשֶּׂר חֶדֶשׁ,
אֵינוֹ גַּט. רְبִי יוֹסִי אָוָם, כִּזָּה גַּט. כְּתָבוּ לְאַחֲר שֶׁנְּיִם עַשֶּׂר חֶדֶשׁ
וְנִתְּנַנְוּ לְאַחֲר שֶׁנְּיִם עַשֶּׂר חֶדֶשׁ וּמָת, אִם הָגַט קָדָם לְמִיְּתָה, **הַרֵּי** זֶה
גַּט. וְאִם מִיקָּה קָדָמָה לְגַט, אֵינוֹ גַּט. וְאִם אֵין יָדוּעַ, זוֹ הִיא שָׁאָמוּרָה,

מְגֻרְשָׁת וְאֵינָה מְגֻרְשָׁת:

